

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput II. Quomodo Constantius iterum ejecit Athanasium, eosq[ue] qui
Consubstantiale asserebant relegavit. Item de morte Pauli
Constantinopolitani Episcopi, & quomodo Macedonius rursus eam
Ecclesiam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

EJUSDEM

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Η E R M I A E E P M E I O Y
 SOZOMENI
 ECCLESIASTICAE
 HISTORIAE
 LIBER IV.

ΣΩΖΟΜΕΝΟΥ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
 ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Δ.

CAPUT PRIMUM.

*De cade Constantis Augusti, & de his que
 Roma facta sunt.*

T hæc quidem gesta sunt ad hunc modum. Quarto autem anno post Serdicense Concilium, Constanus in Galia interficitur. Magnentius vero qui per infidias eum sustulerat, universum ejus imperium in distinctionem suam rededit. Eodem tempore Vetranius quidam Sirmii ab Illyricianis militibus Imperator est declaratus. Nec exiguum partem istarum calamitatum pertulit urbs Roma, cum Nepotianus Constantini Imperatoris Sororis filius, adjuncta sibi gladiatorum manu, imperium invasisset. Verum hic quidem à Magnentianis militibus interfectus est. Constantius vero, utpote ad quem solum summae imperii recidebat, Imperator appellatus, ut tyrannos è medio tolleret, modis omnibus contendebat. Inter haec Athanasius Alexandriam ingressus, Synodum Episcoporum Aegypti fieri, & ea quæ tum Serdica, tum in Palæstina, de ipso decreta fuerant, confirmari curavit.

Περὶ τῆς ἀραιέστατῆς καίσαρος, οὐ τούτη μόνη συμβαντα.

Kαὶ τοῦ ὡδὲ συνέπεια των ἔτερων Σαρδικῶν κήρυξιαι κόντας αἴτεστη δύσιν γαλάτας μαγνοῦ, ὃς αὐτῷ τὸν Φόνον ἐπεβλύσθε πάσην χωρίνσαν. Δέχομένον φέμινον τοσε βρετανῶν ἐτις, ὑπό τοῦ Ιλυρίου σεργάτων ἐν τῷ σημεῖῳ Βασιλεὺς ανηρεῖται πλεῖστον ἐτέτων τῶν κακῶν μέχεται. Στηρίζεται δέ τοι μέλιχε, νεπόλιαν, δέδειν δέσμην κονταῖνε τὸν Βασιλέα τοῦ, τα μονομάχος τοῖς εἰδίον ποιοταῖς, καὶ βασιλεας αὐτοῖς θεοῖς. οὐδὲ μητοῖ τῶν μαγνεντίων σεργάτων αὐτοῖς ποιεῖται, ὃς εἰς μόνον σύντονος πάσῃ δέχεται ελέφαντας, αὐλοκεράτες εναγρεύεται, τα τυρφώντας καθελεῖν επεδάσει, οὐτε τα αὐτανάσιος παρεχύεταις αἱλέανδροι, οινοδον ψρέας παρεσκεύαστε τοῦ δέ αἱρετοῦ επισκοπῶν, καὶ πετυφίσατοι τοῖς Καζάνη παλαιστηῖσι αὐτῷ δεδογμάτοις.

CAPUT II.

Quomodo Constantius iterum ejicit Athanasiū, eosq; qui Consubstantiale afferbant relegavit. Item de morte Pauli Constantinopolitanī Episcopi, & quomodo Macedonius rursus eam Ecclesiam occupavit, & mala gravissima perpetravit.

Imperator vero Constantius, Ariano- rum calumniis fidem adhibens, in ea- dem sententianon stetit: sed Epilcopos

Κεφ. 6.

Οι πολιτικούς δύντις απελάσθε τον Θεοφίλον, τρίτην εἰζειτις τοῦ ὁμοσίου πρεσβύτερας. οὐ πει το θεοφίλον κακωτανηπόλιος, καὶ δικατίσει πάλι τοτίτην οἱ μακεδόνες, κακίσα ιργαζομένη.

OΔέ βασιλεὺς ταῖς διαβολαῖς πάντα τὸν διπλὸν τῆς ἀνανίας αἰέστεσσι, επιτίθεται εἰκόνας οὐδέμιας γνώμης. οὐδὲ αἴτιον

καὶ πεστέας, τῷ δὲ οὐ περτερούσιν διεδόμενος. Αἱ qui in fides suas restituti fuerant, contra decretū Synodi Serdicensis expelli præcepit. Quo quidem tempore, ejecto rursus Marcellō, Ancyranam Ecclesiam Basilius obtinuit: Lucius vero in vincula conjectur, mortem obiit. Paulus perpetuo exilio damnatus, Cœcum Armenie abductus est: ibiq; exterritum diem clausit: utrum morbo, an vi extinxetus, equidem ignoro. Fama tamen etiamnum vigerit, eum à Macedonianis laquo strangulatum esse. Eo autem in exilium ejecto, Macedonius Ecclesiam occupavit. Qui cum permultis Monasteriis qua Constantinopoli constituerat, patetisque fœderibus cum finitimiis Epifco-
B pis lese communisset, sautores Pauli variis modis vexasse dicitur. Ac primo quidem Ecclesiis eos expulit. Posthac communicare secum coagit, ita ut multi verberibus casi interierint: alii bonis mulctati, alii civitatis jure spoliati sint: quidam notis in fronte inustis compuneti, quo deinceps ab omnibus dignoscuntur. Quibus compertis, Imperator eam rem improbat, culpamque conicit in Macedonium.

CAPUT III.

De Martyrio sanctorum Notariorum,

Κεφ. γ.

Πλέον τὸν μαρτυρεῖν τὰ τάχιαν τοτερίων.

Προΐθεντὸν καὶ μέχει φόνου καὶ
τρόμην αἴτιον τῆς αὐγέσθησης, καὶ μαρ-
τυροῦ καὶ μαρτυράνος: εἰς συνοίκους ὅντας
πολιάς, λόγῳ αὐδρείως διποσθανεῖν τοσδο-
μοῦστό μακεδόνις τῷ ὑπάρχοντις αὐτίς
μηδεὶς τῆς ἐρμοθύρας ἀναρρέσσειν, καὶ τῆς
καταδύσεως: ἢ δὲ ὁ μὲν, υποδιάκονος.
οὐ μαρτυρανός, θάλπης καὶ αναγνώσης τῆς
σαργαφῶν: οὐδὲ ταῦτα αὐτοῖς εἰσιν ἐπίση-
μοι, περ τε τείχες τῆς καντακύπολεως,
απομαζένεων μετῆμα, δικήλειον οἶκον φε-
ρείσθεντος: οὐ οἰκοδομεῖν ηὔξανοι ιωάννης: ἐπε-
λευθερούσες δὲ σιτίνην, οἱ μὲν ταῦτα τοσ-
σάτες τῆς καντακύπολεως ἐκκλησίας: χρ-
υσίου νεομίνασι, μαρτυρίας γεγῶν
αμορεῖν αὐτοὺς ταῦτα θεες πιμωμένους, κα-

M^ualum enim ad cædes usque progressum fuerat. Nam & alii interfecti sunt, & Martyrius ac Marcianus: quos urytate Pauli domesticos & contubernales, aijunt forti animo mortem pertulisse, cum eos Macedonius Praefecto tradidisset, tanquam auctores necis Hermogenis, & seditionis adversus ipsum, ac postremo depositionis ipsius Macedonii, tunc cum Constantinopolitana Ecclesia expulsi sunt. Erat autem Martyrius quidem Subdiaconus: Marcianus vero Cantor & Lector sacrarum scripturarum. Eorum Sepulchrum est ante muros urbis regia, admodum insigne, Ecclesia ambitu circundatum, tanquam Martyrum monumentum. Quam quidem Ecclesiam extruere primum cœpit Joannes; absolvit autem Sisinnius. Qui postea Ecclesie Constantinopolitanæ fuerunt Antistites. Indignū enim cœluerunt, præmiis atq; honoribus martyrii eos fraudari, quos Deus ipse honore

Y y ij